

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

der har talt, for den Tilslutning, de, trods alt, har givet til det foreliggende Lovforslag.

Der er af enkelte Talere fremsat Ønske om et større Tilskud fra Staten til Landmændene i denne vanskelige Situation, og det er ganske naturligt. Jeg har jo erkendt, at den Hjælp, der her tænkes ydet, ikke tilnærmelsesvis dækker de Tab, Landbruget har haft som Følge af Mund- og Klovesygen.

Det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen, der talte paa mit Partis Vegne, og andre, ikke mindst den sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, har været inde paa, om man ikke ud over det, der her er Tale om, kunde yde et ekstra Beløb til de Landmænd, som har haft særlig store Tab, men som ikke kan blive hjulpet nævneværdigt ved Erstatningen for Dødsfald. Jeg skal hertil sige, at dersom man fra Landbrugets Side vil gaa ind i en saadan Hjelpeforanstaltning, saa har jeg ikke noget imod, at man overvejer det i Udvalget, og naar det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen pegede paa de to Fonds, Toldkontingentfonden og Smørfonden, saa skal jeg villigt indrømme, at jeg synes næppe, Landmændene kunde anvende Pengene fra de Fonds bedre end til et saadant Formaal. Hvis man i Udvalget kan blive enig om en saadan Støtte til de allerhaardest ramte, som ikke kan hjælpes ved Erstatning for Dødsfald, idet de meget vel kan have haft store Tab paa anden Maade, er jeg villig til at forhandle derom.

Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen mente ikke, at man kunde bruge Smørkontingentfondens Penge til dette, men derimod godt de Penge, der stammede fra Kødeksporten. Det forstaar jeg ikke rigtig, for alle maa dog erkende, at baade de, der driver deres Landbrug som almindeligt Landbrug, først og fremmest med Malkekvæg, og de, der driver dem med Fedekvæg, har lidt Tab, og da de Penge, der her er Tale om, er indkommet fra begge disse to Arter af Landbrugsbedrifter, vil jeg finde det naturligt, hvis der skal ydes Hjælp fra disse Fonds, at det da maa være fra dem begge. Der er ingen Tvivl om, at der er flest Penge i Smørkontingentfonden, og at der er flest Landmænd, der faar Fordel ved Uddeling af Smørkontingentfonden, saa jeg mener, at en Fordeling af de Beløb, der ligger i disse to Fonds, i Forhold til Beløbenes Størrelse vil være helt rigtig, og jeg er, som sagt, villig til at drøfte det, ligesom jeg er villig til at drøfte, om man fra Staten kunde yde lidt større Bidrag end det, der er Tale om efter Lovforslaget, navnlig hvis man kunde blive enig om at begrænse Forslaget,

som det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen antydede, til kun at omfatte de Landmænd, som har vanskeligt ved at overvinde Mund- og Klovesygens Hærgen. Jeg skal villigt erkende, at det sikkert vil blive angrebet fra Skatteyderne, hvis vi uddeler Beløb til Folk, der har haft store Tab paa Mund- og Klovesygen, hvis de er meget velhavende, og jeg har derfor ikke noget imod, at man ogsaa forhandler om det Spørgsmaal.

Hvis man kunde gaa med til en saadan Begrænsning, kunde jeg godt gaa med til at forhandle om Udvidelse af de 8 Uger, hvis man mener det forsvarligt. Derimod synes jeg, det er urimeligt at ophæve Forslagets Bestemmelse om Tilskud til Ungkreaturer og saa forhøje Beløbet til de store Dyr. Jeg kan meget vel se, der er Kreaturer, som man skønner er mere værd end de 200 Kr.; men jeg synes, at naar Landboforeningerne gennem de sidste 3 Aar hvert Aar har henstillet, at man ved Skatteansættelsen kun ansætter et Beløb af 150 Kr. pr. Dyr over 2 Aar, saa kan man ikke være bekendt fra Landbrugets Side her at komme og sige, at naar det drejer sig om Køer, der er døde af Sygdom, bør Staten yde et Beløb af 300 Kr. Jeg har ment, det kunde forsvares at gaa op til 200 Kr. — Skatteansættelsen er 175 Kr. —, men derudover synes jeg ikke, man kan gaa.

Det ærede Medlem Hr. Løje fremsatte en meget stærk og indgaaende Kritik af Autoriteternes Stilling over for Bekæmpelsen af Sygdommen. Jeg har ikke Indtryk af, at denne Kritik blev efterfulgt af nogen Rettesnor, som Veterinærerne kunde følge i Fremtiden, saa jeg synes ikke, den har saa forfærdelig megen Værdi. Enhver kan bagefter se, naar der er foretaget Fejlgreb, og naar vi nu alligevel ikke har kunnet standse Sygdommen, kan jeg godt tænke mig, at Finansministeren vil underskrive denne Kritik af, at vi har slaet Besætninger ned for 5—6 Mill. Kr., men hvem turde i sin Tid tage Ansvaret for at lade være?

Det samme gælder for øvrigt over for en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, der beklagede og kritiserede, at man ikke har fundet Smittevejene. Det kan man sagtens beklage og kritisere, men det er jo et Spørgsmaal, som man Verden over har ofret Millioner og atter Millioner af Kroner eller i andre Lande andre Møntsorter for at udrede, idet det er indlysende, at bare man var klar over det, vilde Bekæmpelsen være meget lettere i Fremtiden.

Det ærede Medlem Hr. Løje ønsker, at man i Fremtiden skal stille Serum gratis til